

Silviu Iliuță

14
zile în izolare

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Prima zi

Ea

Uneori ridic încetișor arătătorul până în dreptul ochilor și aștept răbdătoare până ce el îmi intră în bătaia țintei. Apoi, bum, trag!

Ca acum. Face un pas, doi, vine de la baie și se îndreaptă spre birou. Armez și îl urmăresc atentă, cu țeava îndreptată spre bărbăția lui. Acum am o poziție excelentă, ținta e clară și statică. A ajuns în dreptul scaunului și urmează să se așeze.

Poc! Unu, doi, trei, patru, cinci, șase!

Șase gloanțe. Toate pleacă ascultătoare la comanda degetului meu arătător și nimeresc, ce să vezi, în bărbăția lui, pe care o fac ciur.

Suflu. Mi s-a încins țeava revolverului și aș vrea să am grijă de ea pentru că o să mai am nevoie în următoarele 14 zile.

Aș fi putut să păstrez un glonț pentru a-l împușca în suflet, dar nu îmi dau seama exact unde e localizat și nici măcar dacă omul ăsta mai posedă așa ceva.

– Iartă-mă, iubita mea soție! Am greșit, meritam, nu îți port pică! ar spune cu voce subțire.

Dar nu spune.

– E liber la baie! asta spune.

De parcă eu aș fi chioară.

Ar fi trebuit să fiu mai mult prezentă în viața noastră. Să fiu, pur și simplu. Să îl iau de guler acum câțiva ani și să îl scutur! Poate azi n-aș mai fi fost nevoită să îmi descarc revolverul în el.

Ar fi trebuit.

Dar n-am făcut-o.

Întind picioarele pe măsuta din fața canapelei și mușc din ultimul măr din casă.

„Ai diaree?” „Sângerări menstruale abundente?” „Scurpi sânge?” „Acidul gastric nu te lasă să dormi?” „Pentru hemoroizi ia...”

Și am jurat să nu mă mai uit la televizor când mănânc! De ce fac bărbații reclamele astea despre menstruație și nu le lasă pe femei? Niciodată o femeie în acele zile nu e îmbrăcată în pantaloni albi și nu topăie ca o iapă zâmbitoare prin decorul la fel de alb care sugerează „nicio pată!” Ce prostie! Mihai o fi făcut reclama?

Mai bine fumez.

Ar fi trebuit să mă las acum mulți ani, dar n-am fost în stare. Într-un fel, îl apreciez că s-a lăsat de tutun și trage din mizeriile alea electronice, cu gust de șosete înmuiate în amoniac.

– Aveai mult de lucru zilele astea? zic.

E o întrebare stupidă, știu că avea. Întotdeauna are. Și zilele, și nopțile. Nici măcar nu mai știu la ce lucrează. Sau la cine.

– Da!

Măcar mi-a răspuns. De cele mai multe ori preferă să nu audă, așezându-se la biroul lui și prefăcându-se preocupat. Ca și cum eu nu mă pot uita în una din numeroasele oglinzi din cameră în care îi pot vedea ecranul laptopului. Balconul mare are două oglinzi, sufrageria vreo cinci, balconul din camera mea, fostă a noastră, are una, în baie sunt trei, iar în camera Anei, unde nu mai intrăm de multă vreme, sunt... nici nu le pot număra. Sunt prea multe! Deși, la cât o să mă plictisesc în zilele următoare, ar trebui să le număr.

– Îmi pare rău! îi spun, și sunt sinceră.

Din vina mea, suntem nevoiți să stăm împreună două săptămâni întregi. Eu și acest bărbat, fost Mihai, pentru care chiar nu am gloanțe destule cât să-mi ajungă pentru 14 zile.

Ar trebui să comandăm ceva de mâncare. Ultima dată când am comandat ceva de mâncare în casa asta a fost acum patru sau cinci ani. Ana era aici, pe canapea, între noi.

– Mami, am poftă de pizza, dar nu știu de care! Și cu brânză, și cu salam...

Iar atunci, Mihai i-a luat patru. Și pentru momentele astea, care pentru altcineva poate par neînsemnate, îl iubeam pe vremuri. Când era om.

Țin minte cum a venit într-o sâmbătă dimineața cu trei biciclete. Ana i-a sărit în brațe, l-a dezechilibrat și l-a pus la podea. Parcă-mi amintesc că am sărit și eu pe ei.

– Am cel mai bun tată din lume!

Și era. Asta a fost mereu: cel mai bun tată din lume!

Pentru asta l-am iubit! Atunci, demult...

În sâmbăta aceea, mi-a luat o bicicletă verde cu două roți mici ajutătoare în spate. Pentru Ana a cumpărat una mov – Doamne, era obsedată de mov! –, iar pentru el una roșie. Am râs, bicicleta roșie mi-a trezit toate amintirile de la 17 ani, de când avea una asemănătoare.

Acum îl urăsc.

Eu aș fi luat două pizza în seara aceea. Sau trei. Acum, că mă gândesc la asta, deși pare o prostie, eu niciodată nu aș fi cumpărat patru. E ca la o operație: nu poți face ceva în plus! Pur și simplu ieși din norme. Sau e ca atunci când eliberezi o rețetă medicală! Cine vreodată ar introduce medicamente suplimentare pe o rețetă, numai ca să fie acolo, că poate le ia cineva?

L-am urât.

L-am urât prima dată când m-am întors acasă într-o noapte, distrusă, acum trei ani. Abia aflasem vestea... Ana nu mai era cu noi, plecase de două luni.

L-am așteptat aici, pe canapeaua asta din sufragerie, până la 5 dimineața. Voiam doar să îi spun ce aflasem, să îi vorbesc, să îi plâng în brațe, chiar dacă nu ne mai înțelegeam de ceva vreme. I-am dat 56 de apeluri!!!

N-a venit. În momentele acelea m-am simțit exact ca în săptămânile de după ce mama a plecat: lăsată de izbeliște, fără niciun punct de sprijin. La ora 6, am plecat înapoi la spital și am plâns acolo, cu Alex, în camera medicilor.

M-am întors acasă pe la 9, ca de obicei, cu fața umflată, dar m-am ferit să mă vadă. Era la lift, fericit. Groaznic de fericit și binedispus! Mi-a spus că se grăbește și că mi-a lăsat o ceașcă de cafea.

– Somn ușor! mi-a zis, sărutându-mă pe cap. Fug, am întâlnire la 10.

– Cum ai dormit, Mihai?

Asta a fost tot ce i-am putut spune.

– Am dormit dus, abia dimineață am văzut că m-ai sunat, scuze!

Nu i-am spus că am fost acasă. Poate ar fi trebuit să o fac.

În dimineața aceea, am înțeles că sunt singură.

E trecut de 3 noaptea, dar n-am niciun strop de somn, iar asta e abia prima zi de izolare.

Stăm amândoi pe canapea, la o distanță rezonabilă și chiar recomandată de medici. În special de mine. În așteptarea Anei, ne uităm la un film prost de Crăciun, dar care umple liniștea. Nu mi-am dorit niciodată să fiu vreo prințesă, dar acum aş vrea să am castelul meu, unul cu mii de camere, în care să nu trebuiască să ne întâlnim vreodată. Și o curte... Categorie, următoarea casă pe care mi-o voi lua va avea cel puțin o curte mică, măcar cât a doamnei Vera! Cu bărbații nu se știe niciodată cum se schimbă treburile, iar la un moment dat poți nimeri cu unu' în izolare și... Categorie, voi lua o casă cu curte după divorț!

– Nu cred că mai sună azi. Îți las țigări? îi spun înainte să plec.

Mi-a luat una din pachet, mai devreme, și o tot plimbă pe limbă într-un mod absolut scârbos. L-am împușcat deja de două ori pentru asta.

– Văd că le... molfăi, îi spun și cred că nu îmi pot stăpâni o strâmbătură. Îți las?

– Mie?

Parcă are creierul spălat! Probabil așa se explică și faptul că a uitat tot.

Îi arunc pachetul pe măsută, spunându-i că nu mai suport să mă uit la film. De fapt, nu îl mai suport pe el, așa mut, transpus, dus într-o lume în care eu nu încap. Și foarte bine că nu încap! O să îmi fie mai bine fără el, am dreptul la viață!

– Trebuie să mâncăm în astea două săptămâni, îi spun. Cum să facem?

Nu răspunde, iar de data asta pare total absorbit de filmul de Crăciun, sinistru, și de fata cu voce pițigăiată care habar n-are ce e ăla „magiun”.

– Cum fac, comand eu ceva? insist.

Aș vrea să-l întreb dacă nu are poftă de pizza, dar cred că m-ar pufni plânsul.

– Poate o pizza?

Am zis-o, dar nimic.

Nu mai am nici lacrimi, ceea ce e perfect!

Mă ridic de pe canapea și mă duc la maximă depărtare de el, adică în dormitor. Intenționez să citesc o carte ieftină care are pe copertă o poză cu doi tineri aproape transparent, prelucrați de un artist grafic probabil în stare de ebrietate la momentul conceperii. Cărțile și filmele proaste îmi dau încă o excelentă stare de bine! Mă gândesc că sunt povești și mai proaste decât povestea mea, iar asta mă face să mă simt bine.

În spatele celor doi tineri e marea. Cumva, și marea reușește să pară kitsch-oasă pe coperta asta. Nu e marea mea, cu siguranță! Mi-am luat cartea de la un chioșc de ziare, venind spre casă, pentru că, pur și simplu nu am putut să mă abțin când am văzut-o.

O fată dintr-un orașel mic, dintr-o familie destul de săracă, vine în capitală. E frumoasă,

adică, în primele 50 de pagini, autoarea ne tot povestește cum diverși băieți mai înstăriți de pe plan local îi fac curte, îi trimit flori, ba chiar unul îi lasă acasă o remorcă plină cu trandafiri. Altul o plimbă cu o mașină de lux și o duce la munte, dar nu fac sex. Bimbo face sex doar cu un vecin de 40 de ani, țărănel, fără bani, dar care era un fel de playboy local, descris de autoare cu poza lui Brad Pitt în față. Avantajul sexului cu el era că o putea învăța toate pozițiile din Kamasutra, iar asta urma să o ajute în viață.

Mihai cu cine o face sex? Trebuie să facă, nu? Altfel n-ar fi slăbit atât.

Bimbo din carte țintea mult mai mult decât să se cupleze cu un bogătan local: voia să trăiască o frumoasă viață într-un oraș mare, să aibă succes, să fie admirată. Voia o carieră care să o plaseze între femeile de succes ale capitalei și – de ce nu? – ale planetei.

Așa că, imediat ce a împlinit 18 ani, a plecat în capitala statului american și s-a angajat la o firmă mare. Acolo s-a cățărat din bărbat în bărbat, iar până la 22 de ani reușise deja să aibă șase relații, descrise pe alte o sută de pagini, bazate în special pe sex și pe avansare în funcție. Sexul era prezentat destul de erotic, cu detalii. Presupun că de asta a fost bestseller.

Nu era proastă deloc, așa că, în paralel, a făcut și o facultate de Economie. Prima relație a fost cu un

băiat care se ocupa de calculatoare, la munca de jos în firmă. Țasta părea și singurul care o iubea sincer, o voia de nevastă.

– Vrei să fii soția mea? Ești tot ce mi-am dorit pe lumea asta. Vom avea copii, te voi ține în brațe toată viața...

Dar ea nu voia să fie ținută în brațe toată viața, așa că l-a părăsit.

– Ești un băiat bun, dar aș dori să luăm o pauză.

Eu și Mihai am luat pauză acum niște ani...

Așa se spune acum când se termină dragostea: „să luăm o pauză!” Parcă viața oamenilor ar fi un film care are nevoie de pauză publicitară. Din aia în care rulează reclame stupide.

Și dialogurile din cartea asta sunt niște șabloane de tot râsul, scrise parcă pentru minți albe, care nu-s învățate să gândească. Trebuie să o citesc însă până la capăt! De cele mai multe ori în viață mi-am dorit să fiu proastă. Până azi, la 40 de ani, nu prea am reușit.

Proastele au avantajul formidabil că nu se prind atunci când viața lor e pe terminate, iar eu îmi doresc asta.

– Te observ de mult timp și aș dori să ne cunoaștem mai bine!

Ăsta era al doilea bărbat, un șefuleț de prin firmă. S-a tăvălit și cu el câteva săptămâni, ba chiar el se mândrea cu ea și o prezenta ca fiind iubita lui oficială. Până într-o zi, când șefulețul a făcut greșeala să-l cheme acasă, la masă, pe șeful lui, unul cu mai multă influență în firmă. Era o multinațională, iar șeful șefulețului era indian. Dar s-a dovedit că bimbo nu era rasistă.

– O să comand ceva produse, mă gândeam. Livrează supermarketurile acasă...

Măcar s-a ostenit să vină până în ușa dormitorului și să îmi vorbească. Bărbații nu spun niciodată ceea ce spun, trebuie tot timpul să îți traduci ce vor să zică.

„O să comand” înseamnă de fapt „nu vreau să gătești pentru mine, aș vrea să ne limităm zilele astea la un minimum de interacțiune.”

– Sigur... îi răspund.

Îmi convine.

– Vrei ceva anume?

Două fraze la rând, în aceeași oră, de la Mihai. Oh, wow! Pentru asta o să descarc numai cinci gloanțe în el mâine.

– Nu! Ce îți iei pentru tine e OK.

Și vorbele femeilor trebuie traduse, cu siguranță, iar ceea ce i-am răspuns, s-ar interpreta așa: „Nu vreau să îmi faci absolut niciun serviciu, nu intenționez ca după aceste 14 zile să îți rămân datoare cu nimic.”

În schimb, mă mănâncă limba să îi spun că am o carte numa' proastă, așa cum îi place lui.

Dar n-o fac și îl las să se care în tăcere.

Și de indianul de la pagina 65 a scăpat repede bimbo pentru că a urmat un englez, directoarăș. Cu el, tipa, care avea un nume de vampă, Johanna, a avut o relație mai lungă, de șase luni de zile. Chiar dacă el era căsătorit și avea trei copii, acasă, în Londra.

Tuturor bărbaților le zicea Baby, îi alinta așa probabil și pentru a nu le încurca numele. Tipul de la IT, primul iubit din capitală, mort după ea, ajunge să ia droguri și sfârșește pe străzi, dar Johanna e fată bună la suflet și merge să-i pună o floare la mormânt. Autoarea vrea să ne sugereze că ea e totuși o miloasă, și că nu e un personaj atât de simplu pe cât pare la prima vedere. Dar e.

După englez, urmează șeful lui, un român foarte bogat, partener la firmă. De la el învață să fie deschisă și primitoare, să aștepte liniștită și crăcită în apartamentul pe care sponsorul i l-a cumpărat și să îi ofere servicii sexuale la orice oră și-ar dori el. Și lui, dar și lui Brad Pitt, țărânelul din orașul natal, care o mai vizita din când în când în capitală, pentru că și Johanna, sărmana, avea nevoie să fie regulată cum trebuie. Autoarea privește cu multă milă această latură a personajului feminin: deși ea și-o trage cu toți, totuși nimeni nu i-o trage bine. Dacă nici ăsta nu e un paradox filosofic profund...

Cu cine și-o trage Mihai?

Mă interesează?

Aș putea spune că da, doar așa, de curiozitate. Să fie oare vreo actriță din spoturile lui la șampon? Pe ele eram geloasă pe vremuri, aveau păr cu adevărat frumos și păreau extrem de talentate la datul părului peste cap. Chiar mi-am cumpărat un șampon, vrăjită de o reclamă, până mi-a spus Mihai că la filmare au folosit alt șampon, unul arăbesc, pentru cai.

Rudele sale de la țară o vizitează în capitală și sunt plăcut impresionate de faptul că ea are acum un apartament de lux, în centru.

– Nici nu știam că se fac apartamente așa, cu geamuri de sus până jos! a zis verișoara ei, fostă prietenă din copilărie, pe care acum Johanna o consideră o țărăncuță.

Mama ei i-a adus câteva oale cu mâncare, dar a urmat un scandal teribil pentru că Johanna i-a spus că gătește cu mult prea multe grăsimi și că la oraș nu se mănâncă așa, ca la țară. Și a mai certat-o pe biata femeie pentru că produsele ei din curte, legumele, fructele și puii, nu sunt Bio, fiind fără etichete verzi.

După ce părinții și verișoara au plecat, ea a aruncat la tomberon toată mâncarea, cu tot cu oale, apoi și-a luat o salată Bio de la magazin.

Doar tatăl ei nu a fost prea fericit în timpul vizitei și chiar a spus:

– La 22 de ani să ai apartamentul ăsta... De unde ai avut atâtia bani?

Atât.

În pagina următoare, bimbo e pe stradă cu actualul iubit, dar o vede un fost care face o criză de gelozie.

Oare cum o să fie când îl voi vedea pe Mihai pe stradă, cu altă femeie?

N-o să fie ciudat?

Dar el, ce va zice?

O să plecăm capetele și ne vom preface că nu ne vedem?

În patru ani de zile, bimbo din carte s-a cizelat, s-a rupt total de țărăncuța care fusese. Acum alerga prin parc, mergea la saloane de lux, ba chiar își mărise sânii, deși, în mod evident, nu avea nevoie. Acest lucru chiar l-a scârbit puțin pe Brad Pitt care i-a spus într-o vizită de babardeală că începe să semene cu o păpușă din plastic.

Căpătase și o funcție importantă în firmă, ca urmare a relațiilor cu acționarul, un bărbat destul de greșos care o enerva că transpira mult când o călărea. Mergea chiar și la gym, o sală pe care o frecventau numai bogații, dintr-un cartier rezidențial șmecher, dar făcea asta mai mult din dorința de a pune mâna pe un tip cu mai mulți bani, și ceva mai tânăr. Adică la vreo 54 de ani.

Până aici am citit, mai sunt totuși niște pagini, dar știi finalul. O să moștenească o avere, evident, din senin, de la un unchi bogat care moare după ce cade în cap de pe cal și care – de proastă ce e cartea – apare abia în ultimele 40 de pagini. Până atunci, nici urmă de el sau de cal. Moștenirea vine pentru că autoarea vrea, în mod evident, să scoată și partea a doua, în care bimbo va începe lupta pentru bani cu verișoara sa.

Eu n-am avut noroc în viață să fiu o Johanna. Cu siguranță, acum aș fi fost fericită.

Obișnuiam să îi citesc, când el era celălalt Mihai, soțul meu. Cândva, în altă viață, făceam asta împreună. Râdeam de cărțile proaste, iar el comenta mereu într-un fel în care mă făcea să râd cu lacrimi.

Stăteam amândoi în patul ăsta pe care l-am cumpărat împreună și l-am asamblat din sute de bucățele, din care ne-au și rămas jumătate. Le avem și acum prin debara...

– Le păstrăm, mai avem de două paturi aici, a zis.

Sau citeam cocoțați în patul din garsonieră în care am locuit înainte de a ne muta aici... Stăteam seara, îngropați în perne, și îi citeam cărți din cele mai proaste colecții pe care le găseam.

„– Iar lacrimile ei erau deja uitate, când a apărut misteriosul bărbat...

– Unde le uitase?” spunea.

Și râdeam.

Acum nu mai râd. Nu mai facem asta de multă vreme. Acum, tot ce îmi doresc e să treacă astea două săptămâni și să îmi văd liniștită de viață, cât mai departe de el.

Asta îmi doresc.

Asta îmi doresc.

Asta îmi doresc!